

се скоро оттеглил, а за да спре българитѣ отъ отмъщение и да ги съсипе, опълчилъ противъ тѣхъ руситѣ.

Руситѣ познавали добръ България, защото въ грабителскитѣ си походи прѣзъ Черно-море ограбвали по нѣкога и българското крайбрѣжие. Освѣнъ това, рускитѣ търговци снемали обикновено стокитѣ си въ устието на Дунава, а отъ тамъ по сухо ги откарвали въ главното българско пристанище Месемврия. Главенъ центъръ на руситѣ билъ тогава градътъ Киевъ, въ който господарувалъ Светославъ, прочутъ вече по своитѣ военни подвизи. Никифоръ Фока изпратилъ при него сина на херсонския управителъ, патриция Калокира, който, като билъ израстналъ въ Кримъ, познавалъ добръ нравитѣ и слабоститѣ на племената въ южна Русия, а освѣнъ това, знаелъ да говори и славянски. Калокиръ сполучилъ да подкупи Светослава съ 1500 литри злато, за да нападне на България. Руситѣ, на брой около 10000 души, слѣзли съ ладитѣ си по Днепъръ и отъ Черно море навлѣзли прѣзъ августъ 967 г. въ устието на Дунава. Тѣхното появяване било съвсѣмъ неочаквано за царъ Петра, който се научилъ тогава, когато тѣ вече търсили удобенъ брѣгъ за да излѣзатъ на сухо. Събраната на бързо българска войска присрѣщнала Светослава, но била разбита и принудена да се оттегли и затвори въ Дърстъръ. Светославъ завзелъ Малка-Прѣслава на Дунава (между Хърсово и Черна-Вода) и голѣма частъ отъ долнедунавското крайбрѣжие, дѣто останалъ да зимува.

Въ това врѣме отношенията между България и Византия се подобрили. Никифоръ Фока изгубилъ южна Италия, а и флотата му била разбита при Сицилия, поради което въ Цариградъ почнали явно да негодуватъ противъ него. Сжщеврѣменно Калокиръ почналъ да подбужда Светослава да му помогне да вземе императорския прѣстолъ. Това несигурно положение накарало Никифора Фока да изпрати въ Прѣславъ пратеници не само за миръ, но и за сродяване на царскитѣ родове. Поради страха отъ руситѣ, Петъръ забравилъ всички оскърбления и стариятъ миръ билъ възобновенъ. Двѣтъ дъщери на българския царъ били изпратени въ Цари-